

WYROK

Warszawa, dnia 20 stycznia 2026 r.

Krajowa Izba Odwoławcza - w składzie:

Przewodnicząca: Katarzyna Paprocka

Protokolant: Krzysztof Chmielewski

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 19 stycznia 2026 r., odwołania wniesionego do Prezesa Krajowej Izby Odwoławczej w dniu 1 grudnia 2025 r. przez wykonawcę, Nasz Prąd S.A. we Wrocławiu w postępowaniu prowadzonym przez Gminę Czarnożyły przy udziale uczestnika po stronie Zamawiającego, wykonawcy EkoEnergia Polska sp. z o.o. w Warszawie

orzeka:

1. uwzględnia odwołanie i nakazuje Zamawiającemu:

1.1. unieważnienie czynności wyboru oferty najkorzystniejszej;

1.2. powtórzenie czynności oceny i badania ofert, w tym wykluczenie wykonawcy EkoEnergia Polska sp. z o.o. z postępowania oraz odrzucenie oferty tego wykonawcy,

2. kosztami postępowania obciąża Zamawiającego i:

2.1. zalicza w poczet kosztów postępowania odwoławczego kwotę 15 000 zł 00 gr (słownie: piętnaście tysięcy złotych zero groszy) uiszczoną przez Odwołującego tytułem wpisu od odwołania, kwotę 3 600 zł 00 gr (słownie: trzy tysiące sześćset złotych zero groszy) poniesioną przez Odwołującego tytułem wynagrodzenia pełnomocnika oraz kwotę 3 600 zł 00 gr (słownie: trzy tysiące sześćset złotych zero groszy) poniesioną przez Zamawiającego tytułem wynagrodzenia pełnomocnika,

2.2. zasądza od Zamawiającego, Gminy Czarnożyły na rzecz Odwołującego, wykonawcy Nasz Prąd S.A. we Wrocławiu, kwotę 18 600 zł 00 gr (słownie: osiemnaście tysięcy sześćset złotych zero groszy) tytułem poniesionych przez Odwołującego kosztów w postaci wpisu od odwołania oraz wynagrodzenia pełnomocnika.

Na orzeczenie - w terminie 14 dni od dnia jego doręczenia - przysługuje skarga za pośrednictwem Prezesa Krajowej Izby Odwoławczej do Sądu Okręgowego w Warszawie - sądu zamówień publicznych.

Przewodnicząca:.....

Uzasadnienie

Zamawiający, Gmina Czarnożyły prowadzi postępowanie o udzielenie zamówienia publicznego, w trybie przetargu nieograniczonego, na zadanie „Montaż instalacji OZE na terenie Gminy Czarnożyły”, wewnętrzny identyfikator: ZFK.271.20.2025. Ogłoszenie o zamówieniu zostało zamieszczone w Suplemencie do Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej w dniu 3 lipca 2025 r., pod nr: 2025/S 125-432749. Wartość szacunkowa zamówienia przekracza progę unijne.

W dniu 1 grudnia 2025 r. do Prezesa Krajowej Izby Odwoławczej wpłynęło odwołanie wykonawcy Nasz Prąd S.A. we Wrocławiu wobec czynności i zaniechań Zamawiającego w postępowaniu polegających na wyborze najkorzystniejszej oferty oraz zaniechaniu odrzucenia oferty wykonawcy EkoEnergia Polska sp. z o.o.

Odwołujący zarzucił Zamawiającemu naruszenie następujących przepisów:

1) art. 226 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 11 września 2019 r. Prawo zamówień publicznych (tekst jedn. Dz.U. z 2024 r., poz. 1320 ze zm., dalej jako „PZP”) w zw. z art. 16 pkt 1 PZP poprzez zaniechanie odrzucenia oferty wykonawcy EkoEnergia Polska Sp. z o.o., jako niezgodnej z warunkami zamówienia, z uwagi na niespełnianie przez moduły fotowoltaiczne wymaganej klasy palności A lub równoważnej;

2) art. 226 ust. 1 pkt 2) lit. a PZP w zw. z art. 109 ust. 1 pkt 10) PZP poprzez zaniechanie odrzucenia oferty EkoEnergia Polska Sp. z o.o. mimo, że została złożona przez wykonawcę podlegającego wykluczeniu z postępowania, który w wyniku lekkomyślności lub niedbalstwa przedstawił informacje wprowadzające w błąd, co miało istotny wpływ na decyzje podejmowane przez Zamawiającego w postępowaniu o udzielenie zamówienia, gdyż doprowadziło do wyboru oferty EkoEnergia Polska Sp. z o.o. jako najkorzystniejszej mimo, że oferowane

przez niego moduły fotowoltaiczne nie spełniają wymogów klasy palności A lub równoważnej;

3)art. 239 ust. 1 i 2 PZP poprzez dokonanie czynności wyboru, jako najkorzystniejszej oferty EkoEnergia Polska Sp. z o.o. pomimo, że oferta ta podlegała odrzuceniu z przyczyn opisanych w zarzucie nr 1 i 2 odwołania.

Mając powyższe na uwadze, Odwołujący wniósł o nakazanie Zamawiającemu:

1)unieważnienia czynności wyboru oferty najkorzystniejszej,

2)odrzucenia oferty wykonawcy EkoEnergia Polska sp. z o.o.

Ponadto, na rozprawie, dnia 19 stycznia 2026 r. Odwołujący wniósł o zasądzenie od Zamawiającego kosztów postępowania odwoławczego oraz przedstawił fakturę na kwotę 4.920,00 zł brutto tytułem wynagrodzenia pełnomocnika. W uzasadnieniu ww. zarzutów podniósł, że wykonawca EkoEnergia Polska sp. z o.o. zaoferował moduły, które nie posiadają – wymaganej przez Zamawiającego – odporności ogniowej klasy A. Wykonawca ten do oferty dołączył bowiem kartę katalogową, w której wskazano m.in., że moduły produkowane są z 2mm szkłem przednim i tylnym, a tym samym posiadają klasę odporności ogniowej C. Dodał, że informacja z, również dołączonego do oferty, certyfikatu Nie., nie potwierdza klasy bezpieczeństwa pożarowego A. Zdaniem Odwołującego, dopiero w przypadku grubszego szkła, min. 2,5 mm możliwe jest uzyskanie dla tego producenta klasy A. Dodatkowo, wg Odwołującego, załączony Raport z badań nr 704062309506-00 dotyczący kwalifikacji bezpieczeństwa modułów fotowoltaicznych wskazuje, że moduł przeszedł testy zgodnie z IEC 61730 i spełnia minimalne kryteria bezpieczeństwa przeciwpożarowego wg klasy C (str. 3 i 8 Raportu). Jak wskazał Odwołujący, również Certyfikat CSI przedstawiony przez EkoEnergia Polska sp. z o.o., dotyczący zgodności z włoską normą UNI9177, nie potwierdza klasy palności A, bowiem dotyczy innych urządzeń niż zaoferowane przez tego wykonawcę. „Co więcej, jeśli celem przedstawienia certyfikatu było wykazanie klasy palności równoważnej do klasy A, Wykonawca EkoEnergia Polska Sp. z o.o. zobowiązany był wykazać równoważność normy - do czego był zobowiązany powołując się na zgodność z normą „równoważną”. Zobowiązanie takie wynika zarówno z przywołanej wyżej treści SWZ jak i z przepisów ustawy PZP. Sam fakt braku wykazania równoważności norm oznacza, że Wykonawca nie wykazał spełniania wymogów określonych w SWZ co do klasy palności. Nie spełniony został też wymóg wykazania, że certyfikat ten został wydany przez jednostkę oceniającą zgodność zgodnie z art. 105 ust. 3 ustawy PZP lub niezależną od wykonawcy jednostką badawczą posiadającą akredytację ISO 17025 lub równoważną.” Z ostrożności, Odwołujący zaznaczył, że normy te nie są równoważne, tj. klasa 1 na podstawie normy UNI9177 nie jest równoważna klasie A na podstawie normy UL790, wg Odwołującego, klasa 1 jest gorsza. Powołał się na wyrok Izby w sprawach KIO 3081/25, KIO 3090/25 oraz KIO 3099/25 dotyczące zamówienia na „Montaż instalacji OZE na terenie Gminy Żelów” podobnych zarzutów odwołań, w którym Izba stwierdziła, że zaoferowany produkt nie spełnia wymogu klasy palności modułu A lub równoważnego, co uzasadnia odrzucenie oferty. Odwołujący stwierdził, że zaoferowanie urządzeń niezgodny z SWZ umożliwiło złożenie tańszej oferty. Tym samym, w jego ocenie oferta EkoEnergia Polska sp. z o.o. powinna podlegać odrzuceniu na podstawie art. 226 ust. 1 pkt 5 PZP jako nieodpowiadająca warunkom merytorycznym zamówienia. Ponadto, zdaniem Odwołującego, zastosowanie w tej sytuacji art. 107 ust. 2 PZP byłoby niezasadne, gdyż z przedmiotowych środków dowodowych EkoEnergia Polska sp. z o.o. dołączonych od oferty wynika że oferowane moduły nie spełniają wymagań w zakresie klasy palności A lub równoważnej, nie jest również zasadne wezwanie wykonawcy do wyjaśnienia w trybie art. 107 ust. 4 PZP, gdyż wyjaśnienia nie mogą prowadzić do zmiany oferty, czy zmiany treści przedmiotowych środków dowodowych. Odwołujący podniósł również, że wykonawca EkoEnergia Polska sp. z o.o. przedstawił Zamawiającemu informacje wprowadzające w błąd co do klasy palności, gdyż jako profesjonalista, powinien sobie zdawać sprawę z tego, że klasa 1 wg normy włoskiej nie jest równoznaczna z klasą A, a przynajmniej dochowując minimum staranności zwrócić się do producenta w celu wyjaśnienia, czy normy te są równoważne. Dodał, że wątpliwości budzić powinien również certyfikat „Certyfikat Nie. Z2 118771 0021 Rev. 00” z którego wynikało: „Klasa bezpieczeństwa pożarowego: Klasa A lub Klasa C zgodnie z UL790, a tym samym brak jest potwierdzenia klasy A”. Co więcej, jego zdaniem: „O tym, że przedstawione informacje wprowadzały w błąd świadczy również nazwa jaką Wykonawca nadał plikom. Certyfikat CSI/0273/24/RF Badanie nr 876/24, potwierdzający klasę palności 1 zgodnie z włoską normą nazwał: 6. SUNPRO POWER KLASA ODPORNOŚCI OGNIOWEJ A. Sugerując, że właśnie taką kl potwierdza ten dokument podczas, gdy klasa ta nie jest równoważna z klasą A i bez wątplenia nie jest klasą A.” Zdaniem Nasz Prąd S.A., lekkomyślność lub niedbalstwo Przystępującego wynika z faktu, że nie sprawdził on ww. informacji przed złożeniem oferty. Tym samym, oferta Przystępującego, w ocenie Nasz Prąd S.A. podlega odrzuceniu na podstawie art. 226 ust. 1 pkt 2 lit a) w zw. z art. 109 ust. 1 pkt 10 PZP.

W odpowiedzi z dnia 9 stycznia 2026 r. na odwołanie, Zamawiający, Gmina Czarnożyły podniosła, że w SWZ oraz PFU nie określił wymagań w zakresie tego, do jakiej normy ma odnosić się klasa palności, w związku z czym uznał przedstawiony przez Przystępującego certyfikat wydany przez akredytowaną jednostkę CSI jako równoważny z klasą odporności A wg normy UL790. Powołał się na wyrok Izby z 23 lipca 2024 r. KIO 2371/24, gdzie uznano podobnie. Wskazał, że: „Ponadto zaoferowany moduł został przebadany pod kątem odporności na ogień według normy UL 790 i

uzyskał jedną z następujących klas od A do C. I może być oferowany w dwóch wersjach w klasie A i w klasie C. Oferent zaznaczył w certyfikacie nr Z2 118771 0021 Rev. 00 że dostarczy w ramach realizacji zadania moduł klasy bezpieczeństwa pożarowego A zgodnie z normą UL790." Zamawiający dokonał analizy rynku producentów paneli fotowoltaicznych w zakresie grubości szyby oraz spełnienia klasy palności A, z którego wynika, że są dostępni producenci paneli fotowoltaicznych które posiadają klasę palności A i szkło przednie o grubości 2mm. Stwierdził, że ponadto zaoferowany przez Odwołującego model panelu fotowoltaicznego posiada klasę bezpieczeństwa pożarowego A oraz grubość szyby 2 mm. Dodał, że Raport z badań nr 704062309506-00, który nie był wymagany do złożenia wraz z ofertą potwierdza, iż dotyczy on paneli monofacialnych, zaś EkoEnergia Polska sp. z o.o. zaproponował moduł Sunpro Power SPDG450-N96R12, który według karty katalogowej jest modułem bifacialnym. Z kolei, wg Zamawiającego dołączony do oferty certyfikat CSI, który wg Odwołującego dotyczy innych modułów, w istocie na stronie 8 zawiera informację, że cała grupa modułów serii SPDG została wykonana z tych samych komponentów, co daje podstawę do tego samego pobierania próbek testowych, które różnią się między sobą jedynie kosztem lub rozmiarem lub kolorem lub mocą. Zaznaczył również, że wymóg, by jednostka badawcza posiadała akredytację ISO 17025 lub równoważną dotyczył tylko dołączanych do oferty dokumentów takich jak, certyfikat potwierdzający pozytywny wynik testów zgodności oferowanych modułów fotowoltaicznych z normami IEC 61215, IEC 61730 lub z normami równoważnymi oraz certyfikat potwierdzający zgodność falownika z normą PN-EN 50549-1:2019 lub równoważną – tym samym, Zamawiający nie zawarł w SWZ wymogu potwierdzenia równoważności dla klasy odporności pożarowej przez jednostkę badawczą posiadającą akredytację ISO 17025 lub równoważną. Na rozprawie przed Izłą dnia 19 stycznia, pełnomocnik Zamawiającego powołał się na przekazana drogą elektroniczną fakturę kosztową na kwotę 4.428,00 zł brutto tytułem wynagrodzenia pełnomocnika.

Do postępowania przystąpienie po stronie Zamawiającego zgłosił wykonawca EkoEnergia Polska sp. z o.o. wnosząc o oddalenie odwołania w całości jako bezzasadnego. W piśmie procesowym z 9 stycznia podniósł, że przedłożył wszystkie niezbędne dokumenty na potwierdzenie wymaganej klasy palności modułu A lub równoważnej, zgodnie z wymogami Załącznika nr 11 do SWZ. Zaznaczył, że w dokumentach postępowania oprócz ww. Załącznika nr 11 nie ma innych postanowień dotyczących klasy palności modułu – tj. wskazania konkretnej normy lub podania cech równoważności. Wskazał ponadto, że nie jest prawdą, że zaoferowany moduł posiada klasę palności C, a więc nie może jednocześnie w ramach równoważności posiadać klasę 1 (jeden). Podkreślił, że Odwołujący nie przedstawił żadnych dowodów na potwierdzenie swoich twierdzeń, w szczególności jakoby dopiero w przypadku grubszego szkła dla danego producenta możliwe jest uzyskanie klasy A – grubość 2,5 mm. Zwrócił uwagę, że na rynku dostępnych jest kilkunastu producentów, którzy posiadają klasę palności A i posiadają szkło o grubości 2 mm. Ponadto, zaznaczył, że w odwołaniu Odwołujący powołuje się na Raport z badań 704062309506-00 w części dotyczącej modułu monofacialnego, zaś zaoferowany przez Przystępującego moduł jest bifacialny. Zadeklarował ponownie, że moduł zaoferowany przez niego spełnia wszystkie wymagania podane w ofercie, w tym posiada najwyższą klasę odporności ogniowej 1 zgodnie z certyfikatem o numerze CSI/0273/24/RF wydanym przez laboratorium CSI S.P.A, co stanowi odpowiednik klasy niepalności A, zgodnie z UL790. W odniesieniu do twierdzeń Odwołującego dotyczących braku równoważności klasy 1 i klasy A – Przystępujący wskazał, że w odwołaniu brak na to dowodów, znaleźć tam można zaś jedynie twierdzenia Odwołującego i poczynione przez niego w tabeli porównania. Zaprzeczył, by w postępowaniu KIO 3099/25 Izba nakazała odrzucenie oferty w powodu niespełnienia wymogu klasy palności modułu – A. Powołał się na wyrok Izby wydany w sprawie KIO 2371/24. Odnosił się do przedstawionego przez Odwołującego dowodu w postaci korespondencji z producentem wskazując, że trudno odnaleźć w niej twierdzenia zawarte w odwołaniu, a wręcz przedstawia ona sprzeczne informacje. Na koniec wskazał, że oddalenie zarzutu nr 1 odwołania czyni również bezzasadnym zarzut nr 2 i 3 odwołania.

W piśmie procesowym z dnia 19 stycznia 2026 r., Odwołujący odniósł się do argumentów podniesionych w odpowiedzi na odwołanie oraz piśmie procesowym Przystępującego. Wskazał, że jego zdaniem treść SWZ i PFU odnosi się wprost do normy UL790 lub równoważnej, tylko bowiem ta norma określa klasy palności w kategoriach A – C. Wynika to, jak wskazał Odwołujący, wprost z wymogu określonego w normie ICE 61730, w ramach której badane jest „fire safety class” zgodnie z normą UL 790, do której zresztą referowali pozostali wykonawcy. Ponadto, opierając się na dołączonej do pisma opinii rzeczoznawcy wskazał, że norma UNI9117 nie tylko nie jest równoważna normie UL790, ale co więcej została już wycofana we Włoszech. Podkreślił, że z karty katalogowej wynika, jaki produkt dostarczy Przystępujący i taki właśnie produkt przebadano stwierdzając, że ma klasę C, zresztą do Certyfikatu dołączono Raport, z którego jednoznacznie wynika, że badane produkty mają klasę C. Odwołujący ponadto twierdzi, że producent modułów

oferowanych przez Przystępującego nie posiada modułów o klasie A z szybą 2mm. Odwołujący szczegółowo przeanalizował raport i przedstawił płynące stąd wnioski, zwrócił uwagę na konkretne postanowienia i informacje zawarte w raporcie. Wskazał, że na stronie 40 i 41 raportu, wśród modułów bifacialnych poddanych badaniom wskazano SPDG450- N96R12 oferowany przez Przystępującego. Uznał, że twierdzenie jakoby: „tabela na którą powołuje się Odwołujący dotyczy klasy palności C dla modułów monofacialnych.” – jest bezpodstawne. Odwołujący zakwestionował również stwierdzenie Przystępującego, że certyfikat CSI potwierdza, że oferowany moduł ma klasę 1, niemniej zdaniem Odwołującego pomija istotne na 1 stronie stwierdzenie, że: „niniejszy certyfikat jest ważny wyłącznie dla próbek poddanych badaniom.”, zaś moduł oferowany nie został takim poddany. Załączony do odwołania certyfikat, zdaniem Odwołującego, potwierdza tylko klasę 1 do innego produktu, wyprodukowanego przez niemieckie SUNPRO POWER GmbH. Odnosząc się szczegółowo do złożonych przez Przystępującego przedmiotowych środków dowodowych wskazał, że Zamawiający wymagał przedstawiania certyfikatów, które nie mogą zostać zastąpione oświadczeniem producenta złożonym po terminie składania ofert. Odnosząc się do złożonego wraz z pismem procesowym Przystępującego dowodu nr 3 pt. Deklaracja zgodności wskazał, że jest to w rzeczywistości oświadczenie CC1C0CSA International Certification Co Ltd. z siedzibą w Chinach o równoważności norm, a nie pochodzi od podmiotu certyfikującego. Odnosząc się to twierdzeń Zamawiającego i Przystępującego, iż korespondencja z przedstawicielem handlowym to dowód zupełnie niewiarygodny, wskazał, że Odwołujący nie wyjaśnia czemu tak twierdzi. Podkreślił, że gdyby rzeczywiście moduły miały klasę palności A wg normy, przystępujący nie załączałby Certyfikatu CSI dla normy UNI9177 i nie broniłby jak niepodległości równoważności tych norm. Podniósł, że wbrew twierdzeniom Odwołującego, nie jest wiarygodne, aby Starszy Kierownikiem sprzedaży, który udziela informacji na temat produktu, który sprzedaje nie mógł wypowiadać się na temat podstawowych jego cech takich jak klasa palności, która wynika z dokumentów.

Krajowa Izba Odwoławcza ustaliła i zważyła, co następuje.

W niniejszej sprawie, Izba stwierdziła, że odwołanie nie zawiera braków formalnych oraz terminowo został uiszczony od niego wpis w wymaganej wysokości. Nadto, odwołanie nie podlega odrzuceniu na podstawie art. 528 PZP.

Izba uznała, że Odwołujący jest uprawniony do wniesienia odwołania do Prezesa Krajowej Izby Odwoławczej, gdyż posiada interes w uzyskaniu zamówienia i może ponieść szkodę w wyniku naruszenia przez Zamawiającego przepisów PZP. Jak wynika z odwołania, w wyniku błędnej oceny oferty wykonawcy EkoEnergia Polska Sp. z o.o., oferta Odwołującego znalazła się na drugim miejscu w rankingu złożonych ofert, pomimo że powinna zostać odrzucona, wówczas oferta Odwołującego zostałaby wybrana jako najkorzystniejsza. Odnosząc się do kwestii szkody, Odwołujący wskazał, że może ją ponieść w postaci utraconych zysków z realizacji umowy zawartej z Zamawiającym oraz w postaci kosztów udziału w postępowaniu. Mając to na uwadze, Izba ustaliła, że w postępowaniu – w zakresie części 1: Zaprojektowanie, dostawa, montaż oraz uruchomienie instalacji fotowoltaicznych i magazynów energii na terenie Gminy Czarnożyły, wpłynęło 11 ofert, w tym oferta: Odwołującego z ceną brutto 3.631.175,16 PLN, Przystępującego z ceną brutto 3.529.211,28 PLN, oferta Passive Instal sp. z o.o. w Częstochowie z ceną brutto 3.407.753,25 PLN, oferta Sun Fee sp. z o.o. w Lublinie z ceną brutto 3.521.112,00 PLN oraz oferta Flexipower Group spółka z ograniczoną odpowiedzialnością sp.k. w Pabianicach z ceną brutto 3.767.074, 53 PLN. Kryteria oceny ofert, zgodnie z Rozdziałem 17 pkt 1 Specyfikacji Warunków Zamówienia (dalej: „SWZ”) stanowiły w zakresie części 1 zamówienia: cena – 60%, sprawność minimalna modułu fotowoltaicznego – 20% oraz długość okresu gwarancji – 20%. Stosownie do pisma z dnia 21 listopada, Gmina Czarnożyły poinformowała, że najkorzystniejszą pod względem kryteriów złożył wykonawca EkoEnergia Polska sp. z o.o. Oferty wykonawcy Passive Instal sp. z o.o. oraz wykonawcy Sun Fee sp. z o.o. zostały odrzucone. Oferta Odwołującego otrzymała 98,32 pkt, zaś oferta Flexipower Group spółka z ograniczoną odpowiedzialnością sp.k. otrzymała 85,18 pkt. W świetle powyższego, Izba uznała, że spełnione są przesłanki z art. 505 ust. 1 PZP, decydujące o legitymacji procesowej do wniesienia odwołania.

Przedmiotem zamówienia jest, wg Rozdziału 4 SWZ, przeprowadzenie wizytacji obiektów, zweryfikowanie danych zawartych w załącznikach do PFU, które przygotowano na podstawie ankiet wypełnionych przez właścicieli nieruchomości, sporządzenie dokumentacji projektowych, a następnie na ich podstawie dostawa, montaż i uruchomienie zestawów fotowoltaicznych, magazynów energii i pomp ciepła w rama projektu pt. „Montaż instalacji OZE na terenie Gminy Czarnożyły”.

Zamawiający, zgodnie z pkt 4.2. SWZ, dopuścił składanie ofert częściowych z podziałem na 2 części, tj.:

–część 1 zamówienia – „Zaprojektowanie, dostawa, montaż oraz uruchomienie instalacji fotowoltaicznych i magazynów energii na terenie Gminy Czarnożyły”

Zakres rzeczowy obejmuje zakup i montaż instalacji: paneli fotowoltaicznych dla obiektów zlokalizowanych na terenie gminy – w ilości 112 sztuk oraz magazynów energii dla instalacji fotowoltaicznych – w ilości 97 sztuk.

Mikroinstalacja fotowoltaiczna składać się musi przede wszystkim z następujących elementów: a) modułów fotowoltaicznych, b) konstrukcji wsporczej, c) inwertera DC/AC, d) instalacji prądu stałego i przemiennego wraz z niezbędnymi zabezpieczeniami, e) układu pomiarowego mierzącego energię produkowaną z instalacji fotowoltaicznej.

–część 2 zamówienia – „Zaprojektowanie, dostawa, montaż oraz uruchomienie instalacji pomp ciepła na terenie Gminy Czarnożyły”.

Szczegółowy zakres prac, stosownie do pkt 4.4. SWZ, opisany jest w PFU, który stanowi Załącznik nr 1 do SWZ i jest integralną częścią SWZ.

Zamawiający poinformował w SWZ, że zamówienie realizowane jest w ramach projektu „Montaż instalacji OZE na terenie Gminy Czarnożyły”, który jest współfinansowany ze środków Funduszu na rzecz Sprawiedliwej Transformacji Priorytet 9. Fundusze europejskie dla Łódzkiego w transformacji Działanie FELD.09.03 Przestrzeń w transformacji Program Regionalny Fundusze Europejskie dla Łódzkiego 2021-2027. Numer wniosku: FELD.09.03-IŻ.00-0036/23.

Zgodnie z pkt 4.7. SWZ, w każdym przypadku użycia w PFU norm, ocen technicznych, specyfikacji technicznych i systemów referencji technicznych, o których mowa w art. 101 ust. 1 pkt 2 oraz ust. 3 PZP, wykonawca powinien przyjąć, że odniesieniu takiemu towarzyszą wyrazy „lub równoważne”. Analogicznie zastrzeżenie zastosowano w stosunku do użycia w PFU odniesień do norm, europejskich ocen technicznych, aprobat, specyfikacji technicznych i systemów referencji technicznych. Dalej, zastrzeżono, że użycie w PFU wymogu posiadania certyfikatu wydanego przez jednostkę oceniającą zgodność lub sprawozdania z badań przeprowadzonych przez tę jednostkę jako środka dowodowego potwierdzającego zgodność z wymaganiami lub cechami określonymi w opisie przedmiotu zamówienia, kryteriach oceny ofert lub warunkach realizacji zamówienia oznacza, że zamawiający akceptuje również certyfikaty wydane przez inne równoważne jednostki oceniające zgodność. Zamawiający akceptuje także inne odpowiednie środki dowodowe, w szczególności dokumentację techniczną producenta, w przypadku, gdy dany wykonawca nie ma ani dostępu do certyfikatu lub sprawozdań z badań, ani możliwości ich uzyskania w odpowiednim terminie, o ile ten brak dostępu nie może być przypisany danemu wykonawcy, oraz pod warunkiem że dany wykonawca udowodni, że wykonywane przez niego roboty budowlane, dostawy lub usługi spełniają wymogi lub kryteria określone w opisie przedmiotu zamówienia, kryteriach oceny ofert lub wymagania związane z realizacją zamówienia.

W pkt 4.8. lit. a) SWZ, wskazano, że Zamawiający – w zakresie części zamówienia, wymaga od wykonawcy złożenia wraz z ofertą następujących przedmiotowych środków dowodowych w celu potwierdzenia zgodności oferowanych produktów z wymaganiami Zamawiającego w zakresie wskazanym w zestawieniu poniżej:

W pkt 7.2 SWZ wskazano zaś, że Zamawiający przewiduje podstawy wykluczenia wskazane w art. 109 ust. 1 pkt 1, 4, 5, 7-10 PZP.

Zgodnie z pkt 13.14 ppkt 3 SWZ, na potrzeby oceny ofert oferta musi zawierać przedmiotowe środki dowodowe, o których mowa w pkt 4.8 SWZ.

W pkt 1.1.4.1. PFU zamieszczono następującą tabelę:

W załączniku nr 11 do SWZ, pt. Minimalne parametry urządzeń do potwierdzenia kartami katalogowymi, w odniesieniu do części 1 zamówienia, zawarto następującą tabelę:

W odpowiedzi na pytania nr 21 z dnia 20 czerwca 2025 r. do poprzedniego postępowania, nr ref. ZFK.271.4.2025, załączone do SWZ, na pytanie z ppkt 4 o treści: „W związku z opublikowanym przez Zamawiającego zmodyfikowanym załącznikiem nr 11 do Specyfikacji Warunków Zamówienia, wnosimy o udzielenie wyjaśnień dotyczących sposobu weryfikacji spełnienia parametrów technicznych przez wykonawców oraz konsekwencji ewentualnych uchybień formalnych w zakresie opisu dokumentacji załączanej do oferty. (...)”, Zamawiający wskazał, że „Zamawiający omyłkowo zamieścił niewłaściwy załącznik do treści SWZ. Zamawiający informuje, iż nie wymaga złożenia załącznika nr 11 do SWZ wraz z ofertą.”

Na pytanie nr 37 o treści: „Prosimy o zrezygnowanie z wymogu posiadania przez moduł klasy palności A”, dnia 30 lipca 2025 r. Zamawiający odpowiedział: „Zamawiający pozostawia wymaganie bez zmian.”

Dnia 30 lipca 2025 r. Zamawiający zmienił treść Załącznika nr 11 do SWZ w zakresie nieobejmującym wymagań dotyczących modułów fotowoltaicznych.

Przystępujący dołączył do oferty następujące przedmiotowe środki dowodowe, o których mowa w pkt 4.8. SWZ wraz z tłumaczeniem na język polski, w szczególności – w zakresie dotyczącym modułów:

- 1.certyfikat Nie.Z2 118771 0021 wydany przez TÜV SUD Produkt Service GmbH, wraz z tłumaczeniem na jęz. polski w treści którego spośród wielu wymienionych tam modeli zaznaczono model SPDGxxx-N96R12, z zastrzeżeniem, że xxx oznacza znamionową moc wyjściową w warunkach STC, zaś w zakresie parametrów wskazano jako poniżej – przy czym zakreślenia na czerwono poczynił Przystępujący we własnym zakresie: oraz stanowiące załącznik do certyfikatu raporty z testów, w których w części 1 z 2 na str. 2 wskazano, że

badaniom zostały poddane próbki modułów fotowoltaicznych ze wskazaniem na modele podane na str. 3-49 tego raportu. Na str. 40 podano nr modelu oferowanego przez Przystępującego. W części 2 z 2 raportu powołano się na standard badania wg IEC61730 (str. 1), zaś na str. 3 podano: „Klasa bezpieczeństwa pożarowego..... Klasa C zgodnie z UL790”

2.kartę katalogową modułu fotowoltaicznego, gdzie wskazano, że jest moduł bifacjalny, składa się m.in. z bezbarwnego szkła o grubości 2,0 mm, nie wskazano tam klasy palności;

3.certyfikat wydany przez CSI S.p.A nr CSI/0273/24/RF, z tłumaczeniem na polski, w którym wskazano:

Pod spodem zastrzeżono zaś:

Dnia 13 listopada 2025 r., Zamawiający wezwał EkoEnergia Polska sp. z o.o. w trybie art. 126 ust. 1 PZP do złożenia w wyznaczonym terminie aktualnych na dzień złożenia podmiotowych środków dowodowych. Przystępujący terminowo złożył stosowne dokumenty.

W efekcie dnia 21 listopada Zamawiający poinformował o wyborze najkorzystniejszej oferty Przystępującego w zakresie części 1 zamówienia.

Dnia 27 listopada, stosownie do tłumaczenia przedstawionego przez Odwołującego, w odpowiedzi na e-mail przedstawiciela Odwołującego, o treści: „Szanowni Państwo, czy moglibyście przesłać nam dokument określający dokładną klasę palności tylko dla modułu SPD450-N96R12? (..)” CiCi Ji – Starszy Kierownik Sprzedaży producenta z siedzibą we Frankfurcie nad Menem wskazał: „(..) dla tego typu produkt nasz certyfikat TUV potwierdza klasę palności przeciwpożarowego CLASS C, zgodnie z załącznikiem. Posiadamy również certyfikat Fire Class Uno 1 (Włochy) zgodnie z załącznikiem. (...)”

Wg dokumentu pt. „Statement (oświadczenie” z dnia 8 stycznia 2026 r. złożonego wyłącznie w wersji polskiej, podpisanego przez chińskiego przedstawiciela producenta, od którego Przystępujący nabył moduły oferowane w niniejszym postępowaniu, moduły te spełniają wymagania podane w ofercie dla tego postępowania, w tym:

Z kolei, wg złożonego w wersji polskiej i wersji angielskiej dokumentu pt. Deklaracja zgodności, chiński urząd certyfikujący CC1C-CSA International Certification Co Ltd. oświadcza, że jest autoryzowanym partnerem włoskiej jednostki certyfikującej CSI S.p.A. i oświadcza, że może wypowiedać się w jego imieniu. Poniżej znalazło się takie oświadczenie:

Z kolei, wg oświadczenia producenta z 12 grudnia 2025 r., złożonego przez Przystępującego w wersji angielskiej z tłumaczeniem na język polski chiński producent paneli słonecznych ma przedstawiciela w Europie we Frankfurcie nad Menem, zatrudniony tam Starszy Kierownik Sprzedaży Cici Ji – nie posiada upoważnienia ani uprawnień do udzielania informacji dotyczących kwestii technicznych w imieniu producenta. Jak wskazano, oświadczenie wydano w celu jednoznacznego potwierdzenia braku autoryzacji ww. osoby we wskazanym zakresie.

Rzeczoznawca ds. zabezpieczeń przeciwpożarowych o wskazanym tam numerze uprawnień, wydał opinie na potrzeby niniejszego postępowania, złożoną do akt sprawy przez Odwołującego, w której stwierdzono, m.in., że warunkiem dopuszczenia na rynek europejski modułów fotowoltaicznych jest spełnienie zgodności z normami IEC61215 oraz IEC 61730, zaś jednym z elementów badanych podczas testowania modułów w zgodności z IEC 61730 jest „fire safety class” wykonywane zgodnie z normą UL790. Klasa odporności ogniowej jest określana jako A, B lub C. Natomiast norma UNI9177 nie jest normą obowiązującą na terenie kraju, w dodatku została wycofana również we Włoszech. Po przeanalizowaniu elementów testowanych w obu normach nie można potwierdzić, by były one równoważne – zawierają one inne badania i nie ma przelicznika, który umożliwiłby przeliczenie klas pomiędzy normami. Rzeczoznawca podkreślił, że nie ma zatem podstaw do uznania norm UNI9177 i UL790 za równoważne i zamienne, zaś spełnienie wymagań jednej normy nie oznacza spełnienia wymagań drugiej. Ponadto, z pkt widzenia ochrony przeciwpożarowej: UNI9177 i UL790 odpowiadają za różne scenariusze pożarowe, ich stosowanie ma odmienny cel i zakres, a ich wyniki nie są porównywalne ani równoważne. Szczegółowo wskazał na różnice w tych normach i klasach.

W opinii dr inż. M.K. z Politechniki Łódzkiej złożonej przez Odwołującego na potrzeby postępowania, znalazło się jednoznaczne stwierdzenie, że po przeanalizowaniu przedmiotowych środków dowodowych oraz innych wskazanych tam dokumentów moduł model chińskiego producenta zaoferowany przez Przystępującego – posiada klasę bezpieczeństwa pożarowego „fire safety class” C. Podkreślił znaczenie raportu z testów dołączonego do certyfikatu. Potwierdził, że norma UL790 jest wskazana wprost w zapisach normy IEC61730 w celu badania parametru „fire safety class”. Wskazał również, że w ramach przyznania certyfikatu CSI moduł oferowany przez Przystępującego nie był badany, dodatkowo badanie wykonano dla producenta w Eschborn (Niemcy) a nie dla producenta chińskiego.

Łzba zaliczyła w poczet akt postępowania, w tym jako dowód w sprawie:

1)dokumentację przekazaną w postaci elektronicznej przez Zamawiającego w dniu 7 stycznia 2026 r., w tym w szczególności:

–ogłoszenie o zamówieniu oraz ogłoszenie o zmianie ogłoszenia,

–Specyfikację Warunków Zamówienia wraz z wnioskami o wyjaśnienie i wyjaśnieniami,

- oferty,
- informacja z otwarcia ofert,
- protokoły posiedzeń komisji,
- informacja z 21 listopada października o wyborze najkorzystniejszej oferty w części 1,
- protokół postępowania;

2) dokumenty przedstawione przez Odwołującego, załączone do odwołania oraz przedstawione w piśmie procesowym z dnia 19 stycznia 2026 r.:

- korespondencja mailowa z 27 listopada 2025 r. wraz z tłumaczeniem na jęz. polski,
- stanowisko Rzecznawcy do spraw Zabezpieczeń Przeciwożarowych,
- stanowisko dr inż. M.K. z Politechniki Łódzkiej,
- wymagania dla modułów fotowoltaicznych w TÜV Rheinland Energie und Umwelt GmbH, testowane w warunkach ogniowych z tłumaczeniem,
- korespondencja z lipca 2025 r. ze Starszym Kierownikiem ds. Sprzedaży Sun Propower wraz z tłumaczeniem;

3) dokumenty przedstawione przez Przystępującego dołączone do pisma procesowego z dnia 9 stycznia 2026 r.:

- oświadczenie producenta z dnia 8 stycznia 2026 roku,
- certyfikat nr CSI/0273/24/RF,
- badanie nr 876/24,
- deklaracja zgodności klasy 1 z 11 lipca 2024 r.,
- oświadczenie producenta z dnia 12 grudnia 2025 roku.

Biorąc pod uwagę zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, poczynione ustalenia faktyczne oraz orzekając w granicach zarzutów zawartych w odwołaniu, Krajowa Izba Odwoławcza stwierdziła, co następuje.

Odwołanie zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Izba stwierdziła, że Zamawiający z naruszeniem przepisów PZP dokonał wyboru oferty najkorzystniejszej Przystępującego i zaniechał odrzucenia tej oferty, na podstawie art. 226 ust. 1 pkt 5 PZP, gdyż jej treść w istocie nie odpowiada warunkom zamówienia. Jednocześnie, zaistniały również podstawy do odrzucenia oferty Przystępującego na podstawie art. 226 ust. 1 pkt 2 lit. a) PZP w zw. z art. 109 ust. 1 pkt 10 PZP, gdyż wykonawca ten podlega wykluczeniu z postępowania, skoro w wyniku lekkomyślności lub niedbalstwa przedstawił informacje wprowadzające Zamawiającego w błąd, co miało istotny wpływ na decyzje podejmowane przez Zamawiającego w postępowaniu o udzielenie zamówienia, tj. wybór oferty tego wykonawcy.

Przechodząc do szczegółowego uzasadnienia orzeczenia należy wskazać, co następuje. Osią sporu w niniejszej sprawie było stwierdzenie, czy treść oferty Przystępującego jest zgodna z warunkami zamówienia, w zakresie wymaganej klasy palności zaoferowanego modelu modułu fotowoltaicznego. Zamawiający, zgodnie z PFU oraz Załącznikiem nr 11 do SWZ, wymagał, by moduł fotowoltaiczny spełniał parametr o treści: „klasa palności modułu – A lub równoważna.” Strony pozostawały również w sporze co do tego, czy Zamawiający wskazał na normę, do której odnosić ma się klasa palności A, a tym samym parametry równoważności tej klasy.

Izba stwierdziła, że Zamawiający, jakkolwiek bezpośrednio nie wskazał ani na normę, do której ma odnosić się wymagana klasa palności, ani na parametry równoważności tej klasy, to jednak warunki te wynikały niewątpliwie ze wskazania w poz. 13 pkt 1 Załącznika nr 11 do SWZ na inny wymóg w zakresie posiadania Certyfikatów. Odwołano się tam bowiem do wymagania scertyfikowania modułów zgodnie z normami IEC 61215, IEC 61730 lub równoważnych. Zgodnie zaś z przedstawionymi przez Odwołującego dowodami w postaci opinii rzeczoznawcy oraz opinii adiunkta z Politechniki Łódzkiej, w zakresie normy IEC61730 badaniu podlega parametr „fire safety class” wg normy UL790, co oznacza, że wymóg SWZ dotyczący posiadania certyfikatu IEC61730 dla modułu fotowoltaicznego wiąże się jednoznacznie z wymaganiami sklasyfikowania modułu co do odporności na ogień wg normy UL790. Powyższe, potwierdził również sam Zamawiający podczas rozprawy. Co więcej, przyznał on również, że nie zna innych norm, wedle których można sklasyfikować materiał budowlany, co do jego reakcji na ogień (palności) wg tożsamej skali, tj. w której klasy oznacza się literami alfabetu. Nie powinno być zatem wątpliwości, że Zamawiający w niniejszym postępowaniu wymagał, by moduł fotowoltaiczny spełniał parametr klasy palności – A wg normy UL790 lub równoważnej.

Tym samym, Zamawiający, badając spełnienie ww. wymogu, powinien był weryfikować przedmiotowe środki dowodowe złożone przez Przystępującego pod kątem potwierdzenia, czy zaoferowane moduły charakteryzują się parametrem: „klasa palności A wg normy UL 790 lub równoważna”. W ocenie Izby zaś, dołączone do oferty przez EkoEnergia Polska sp. z o.o. dokumenty nie potwierdzają spełnienia tego parametru, czy też parametru równoważnego, jak to próbował dowodzić Przystępujący. Z dokumentów dołączonych do oferty Przystępującego nie wynika potwierdzenie spełnienia klasy palności A, wg normy UL790, lecz klasy C. Świadczy o tym certyfikat Nie.Z2 118771 0021 wydany przez TÜV SUD Produkt Service GmbH wraz z dołączonym do niego raportem z badań.

W wersji polskiej ww. certyfikatu, Przystępujący, pośród innych podanych w certyfikacie informacji, zaznaczył kolorem

czerwonym nr identyfikujący oferowany model oraz klasę palności A. Nie oznacza to jednak, że dany certyfikat potwierdza ten parametr. Naniesione we własnym zakresie przez Przystępującego zmiany w certyfikacie, mające potwierdzać, że oferowany moduł spełnia klasę palności A nie stanowią oświadczenia jednostki certyfikującej, więc jako takie nie mogą zastępować wymaganego przez Zamawiającego dokumentu w postaci certyfikatu. Co więcej, klasyfikacji oferowanych modułów wg parametru, określonego przez Przystępującego, tj. klasy palności A, przeczy raport załączony do certyfikatu, z którego wynika nadanie mu klasy C. Z kolei, karta katalogowa nie wskazuje na klasę palności. Niewątpliwie zatem, sam certyfikat Nie.Z2 118771 0021 wydany przez TÜV SUD Produkt Service GmbH w wersji oryginalnej (angielskiej) nie wskazuje konkretnej klasy palności, lecz wymienia dwie klasy A lub C zgodne z normą UL790, w zależności od modelu modułu – których identyfikatory zostały wymienione w tym certyfikacie. Pośród tych identyfikatorów znajduje się nr modelu zaoferowanego przez Przystępującego. Certyfikat ten wskazuje jedynie, że modele modułów tego producenta osiągają klasę palności A lub C i jako taki sam w sobie nie jest ważny, dopiero bowiem z dołączonego do niego raportu z badań wynika, jaka klasa została przyznana poszczególnym modelom modułów. Odwołujący przeprowadzając dokładną analizę przedmiotowych środków dowodowych dołączonych do oferty przez Przystępującego, w tym przede wszystkim raportu z badań – wykazał, że treść w nim zawarta zaprzecza określeniom poczynionym przez Przystępującego w certyfikacie TÜV SUD Produkt Service GmbH, jakoby oferowane moduły posiadały klasę palności A wg normy UL790 i jednocześnie nie potwierdza również, by posiadały klasę palności Uno (1) wg włoskiej normy. Złożone następnie w toku postępowania odwoławczego przez Przystępującego dowody również nie potwierdzają, by moduły posiadały klasę A. Oświadczenie producenta z dnia 12 grudnia 2025 r. wraz z tłumaczeniem na język polski potwierdza jedynie, że przedstawiciel chińskiego producenta modułów nie uznaje Cici Ji – Starszego Kierownika Sprzedaży, jako osoby uprawnionej do udzielania informacji dotyczących kwestii technicznych. Mając na uwadze fakt, że Cici Ji nie jest pracownikiem chińskiego producenta, lecz producenta z siedzibą we Frankfurcie nad Menem, wątpliwe jest, by miał kompetencję on do stwierdzania uprawnień pracowników innego przedsiębiorcy. Nie zostało również w tym zakresie, w żaden sposób potwierdzone, by producent z siedzibą we Frankfurcie nad Menem był przedstawicielem producenta chińskiego w Europie. Warto podkreślić, że ww. dokument został przedłożony Izbie w wersji oryginalnej (angielskiej) z tłumaczeniem na język polski, jednocześnie zaś dokument pt. Oświadczenie z 8 stycznia 2026 r. został przygotowany wyłącznie w wersji polskiej i podpisany przez chińskiego przedstawiciela producenta modułów z siedzibą w Chinach. Oba dokumenty zostały podpisane przez tą samą osobę, tj. chińskiego przedstawiciela, z tym że fakt, że jeden z dokumentów był sporządzony w języku angielskim i następnie przetłumaczony na język polski, świadczy o tym, że ów przedstawiciel nie posługuje się biegle językiem polskim co z kolei wyklucza możliwość, by z pełną świadomością co do jego treści, podpisał inny dokument sporządzony tylko w wersji polskiej, a bynajmniej taki fakt nie został wykazany. Ponadto, z dokumentu sporządzonego tylko w wersji polskiej, tj. Oświadczenia z 8 stycznia 2026 r. wynika jedynie, że oferowane przez Przystępującego moduły posiadają „klasę odporności ogniowej 1 zgodnie z certyfikatem o numerze CSI/0273/24/RF”, a nie klasę A. Jednocześnie sam certyfikat o numerze CSI/0273/24/RF przeczy temu, by obejmował przedmiotowy moduł. Znajduje się tam bowiem zastrzeżenie, że jest on ważny tylko dla próbek poddanych badaniom, a próbki modułu oferowanego przez Przystępującego nie zostały takim poddane. Jednocześnie, Izba uznała, że oświadczenie producenta modułów z siedzibą w Chinach nie może stanowić wiążącej podstawy do stwierdzenia, że klasa odporności na poziomie 1 jest równoważna klasie odporności A wg normy UL790. Z doświadczenia życiowego wynika, że podmiot taki, po pierwsze nie ma stosownych kompetencji do wiążących stwierdzeń nt. równoważności norm, a po drugie sam jest zainteresowany w tym, by jego produkt został jak najlepiej przyjęty przez odbiorców. Właśnie dlatego ustanowiono niezależne jednostki certyfikujące, by obiektywnie przyznane, po przeprowadzeniu badań certyfikaty, były wiarygodną, rzetelną podstawą do stwierdzenia, że dany towar spełnia pewne normy. Niemniej jednak, nawet gdyby uznać, że klasa palności na poziomie 1 jest równoważna klasie odporności ogniowej A wg normy UL790, to i tak, Przystępujący nie wykazał, by oferowany moduł taką klasę przyznaną po badaniu wg włoskiej normy UNI9177 posiadał. Prawdą jest również, że gdyby rzeczywiście oferowane moduły miały klasę palności A wg normy UL790, to Przystępujący nie załączałby Certyfikatu CSI dla normy UNI9177 i nie broniłby równoważności tych norm.

Biorąc to pod uwagę, Izba uznała również, że wbrew twierdzeniom Zamawiającego, w niniejszej sprawie nie znajduje zastosowania art. 107 ust. 2 PZP. Zgodnie z tym przepisem, jeżeli wykonawca nie złożył przedmiotowych środków dowodowych lub złożone przedmiotowe środki dowodowe są niekompletne, zamawiający wzywa do ich złożenia lub uzupełnienia w wyznaczonym terminie, o ile przewidział to w ogłoszeniu o zamówieniu lub dokumentach zamówienia. Bezspornie, taka możliwość została przewidziana przez Zamawiającego w SWZ. Niemniej, złożone przez Przystępującego przedmiotowe środki dowodowe nie były niekompletne, lecz błędne, a zatem nie jest spełniona hipoteza tego przepisu.

Odnosząc się zaś do zarzutu dotyczącego naruszenia art. art. 226 ust. 1 pkt 2) lit. a ustawy PZP w zw. z art. 109 ust. 1 pkt 10) ustawy PZP, poprzez zaniechanie odrzucenia oferty EkoEnergia Polska Sp. z o.o. mimo, że została złożona

przez wykonawcę podlegającego wykluczeniu z postępowania, który w wyniku lekkomyślności lub niedbalstwa przedstawił informacje wprowadzające w błąd, co miało istotny wpływ na decyzje podejmowane przez zamawiającego w postępowaniu o udzielenie zamówienia, gdyż doprowadziło do wyboru oferty EkoEnergia Polska Sp. z o.o. jako najkorzystniejszej mimo, że oferowane przez niego moduły fotowoltaiczne nie spełniają wymogów klasy palności A lub równoważnej – w ocenie Izby zarzut ten również się potwierdził. Izba nie przyznała racji Zamawiającemu i Przystępującemu, jakoby Odwołujący nie wykazał, by Zamawiający został wprowadzony w błąd w związku z lekkomyślnym postępowaniem Przystępującego lub jego niedbalstwem. Zamawiający i Przystępujący podnosili, że Przystępujący jako dostawca, otrzymując towar od producenta, miał prawo pozostawać w przeświadczeniu, że certyfikaty i badania, którymi legitymuje się ten producent, a dotyczącymi sprzedawanego modułu i jego klasy palności – są prawdziwe i nie miał możliwości dalszych ich weryfikacji. Niemniej jednak, z raportu z badań dołączonych do certyfikatu TÜV SUD Produkt Service GmbH złożonego wraz z ofertą wprost wynika, że oferowane moduły posiadają klasę C, jednocześnie Przystępujący zakreślił kolorem czerwonym na certyfikacie, że moduł ma klasę A – tak aby wyraźnie i na pierwszy rzut oka, widoczne było, że moduł spełnia wymagany parametr. Było to działanie niedbałe Przystępującego, który najwyraźniej nie zweryfikował gruntownie treści obszernego raportu, uwzględnił twierdzenia chińskiego producenta o klasyfikacji modułów wg włoskiej normy i równoważności tej normy w stosunku do normy UL790. Widząc zakreśloną na czerwono informację, Zamawiający nie weryfikował już dołączonych do certyfikatu badań. Został zatem wprowadzony w błąd i na tej podstawie dokonał wyboru oferty najkorzystniejszej Przystępującego. Spełniona zatem została dyspozycja art. 109 ust. 1 pkt 10 PZP.

Biorąc powyższe pod uwagę, na podstawie art. 552 ust. 1, art. 553 zd. 1, art. 554 ust. 1 pkt 1 PZP, orzeczono jak w sentencji.

O kosztach postępowania orzeczono stosownie do wyniku postępowania – na podstawie 557 PZP oraz w oparciu o przepisy 1 i pkt 2 lit. b) w zw. z 7 ust. 1 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 30 grudnia 2020 r. w sprawie szczegółowych rodzajów kosztów postępowania odwoławczego, ich rozliczania oraz wysokości i sposobu pobieraniu wpisu od odwołania (Dz. U. poz. 2437 ze zm.). W przypadku, w którym Izba uwzględni odwołanie w całości, koszty ponosi Zamawiający, wówczas Izba zasądza od zamawiającego na rzecz odwołującego równowartość kwoty wpisu oraz stosowne, udokumentowane koszty.

Biorąc powyższe pod uwagę, Izba orzekła jak w sentencji.

Przewodnicząca:.....